

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: , státní příslušnost: Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
se sídlem Balková 1, Tis u Blatna,
zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2019, č. j. KRPA-86527-24/ČJ-2019-000022-ZSV,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v podané žalobě, resp. v jejím doplnění namítal, že žalovaná nesprávně zvážila realizovatelnost účelu zajištění žalobce, tj. správního vyhoštění, protože se

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

nevypořádala s eventuálně hrozící újmou a nevyšla ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra. V doplnění žaloby žalobce citoval či odkazoval na judikaturu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS) a právní předpisy (§ 179 zákona o pobytu cizinců, čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků) týkající se nutnosti posouzení možnosti vycestování cizince, pokud je cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění. Vzhledem k tomu, že se žalovaná nezabývala konkrétním způsobem okruhy otázek ohledně možnosti vrácení do Vietnamu, zatížila své rozhodnutí vadou, již nelze zhojit před soudem. Žalobce sice sám neuvedl žádné konkrétní skutečnosti týkající se hrozby vážné újmy, ovšem již to, že měl být vrácen do Vietnamu, tedy do země potlačující základní politické a ekonomické svobody, mělo být důvodem pro to, aby žalovaná realizovatelnost správního vyhoštění sama vyhodnotila z úřední povinnosti. Vyjádření na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí je nedostatečné. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné a žalobce navrhl, aby soud toto rozhodnutí zrušil.

3. Žalovaná ve vyjádření shrnula v napadeném rozhodnutí podstatné skutečnosti a uvedla, které listinné důkazy ji oprávnily vydat toto rozhodnutí. S otázkou možné realizovatelnosti správního vyhoštění se vypořádala, neboť dospěla k závěru, že neexistují dlouhodobé překážky, které by znemožňovaly žalobce vyhostit. Sám žalobce v protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedl, že ve Vietnamu žijí jeho sourozenci a má se kam vrátit. Na otázku, zda existují nějaké překážky nebo důvod znemožňující jeho vycestování, uvedl, že se nechce vrátit domů, neboť má v České republice dluh a potřebuje zde pracovat. Na otázku, zda žalobce dobrovolně vycestuje z České republiky v případě jeho správního vyhoštění, uvedl, že vycestuje, ale musí získat cestovní doklad. Sám žalobce tedy neuvedl skutečnost znemožňující jeho vycestování do Vietnamu. Námitku, že žalovaná nevycházela ze závazného stanoviska, nelze považovat za relevantní. Dne 28. 2. 2019 byla na Ministerstvo vnitra zaslána žádost o závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince. Téhož dne bylo žalované zasláno závazné stanovisko, že vycestování je možné. Žalovaná se s tímto touto otázkou vypořádala na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. V souladu s uvedeným tak navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce i žalovaná s tím výslovně souhlasili, a soud neshledal nezbytným nařídít jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
8. Dne 27. 2. 2019 byla provedena pobytová kontrola se zaměřením na dodržování pobytového oprávnění cizinců v Praze - Kunraticích. Žalobce předložil výjezdní příkaz platný do 28. 8. 2018, protože byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že žalobce nemá na území České republiky pobytové oprávnění ani platné vízum. Dále bylo zjištěno, že

žalobce podal na území České republiky již dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž byly obě pravomocně zamítnuty. Žalobci bylo rovněž uloženo správní vyhoštění na dobu tří let, jež bylo právní moci dne 17. 9. 2013. V souvislosti s řízeními o žádostech o udělení mezinárodní ochrany byla povinnost vycestovat odkládána až do pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce byl následně povinen podle § 54 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vycestovat z území České republiky do dne 7. 11. 2018, což však neučinil. Dne 28. 2. 2019 byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, č. j. KRPA-86527-16/ČJ-2019-000022-ZZC. Žalobce uvedl, že se jmenuje V. U. T., narodil se dne ... ve městě N. A. ve V. Žalobce ví o tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo dne 17. 9. 2013, nicméně nemůže vycestovat, protože pracuje, aby splatil dluh 450.000,- Kč. Po zaplacení dluhu se chce žalobce vrátit do země původu. Do České republiky žalobce přicestoval v roce 2008 za účelem podnikání. Žalobce dále uvedl, že bydlí na adrese V. H. 386, P. 4, kde má pronajatý pokoj od kamaráda. V České republice žalobce nevlastní žádný majetek, je zdravý a schopen vycestovat. Žalobce je svobodný a bezdětný. Finanční prostředky na složení finanční záruky žalobce nemá. Na území České republiky žalobce nemá žádné příbuzné či osoby, u nichž by šlo hovořit o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života v souvislosti s ukončením pobytu v České republice. V zemi původu žije žalobcova matka, otec i sourozenci; má se kam vrátit. Dne 28. 2. 2019 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění a téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, č. j. KRPA-86527-22/ČJ-2019-000022-ZSV, na dobu čtyř let. Rozhodnutí o správním vyhoštění vycházelo mj. ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ohledně možnosti vycestování cizince. V závazném stanovisku vyslovilo ministerstvo, že vycestování cizince do země původu je s ohledem na situaci v zemi možné.

9. Dne 28. 2. 2019 žalovaná vydala napadené rozhodnutí podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců o zajištění cizince na dobu 90 dnů za účelem správního vyhoštění. V odůvodnění žalovaná po rekapitulaci dosavadních řízení uvedla, že žalobce se na území České republiky opakovaně pohybuje bez platného cestovního dokladu či víza, a to nejméně od 8. 11. 2018 do dne 27. 2. 2019, kdy byl zajištěn. Rovněž žalobce nečiní žádné kroky k tomu, aby si zařídil náhradní cestovní doklad. Tímto jednáním žalobce prokazatelně naplnil podmínku podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce navíc uvedl, že se do Vietnamu vracet nechce, neboť má na území České republiky dluhy. Žalobce byl navíc dne 6. 12. 2016 a 15. 5. 2018 zajištěn, neboť pobýval na území České republiky neoprávněně. Možnosti uložení zvláštního opatření namísto rozhodnutí o zajištění neshledala žalovaná možnými. Žalobce nedisponuje žádnými finančními prostředky, nemá zájem vycestovat a z jeho předchozího jednání je zřejmé, že nebude dodržovat eventuální povinnost hlásit se žalované. V případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění. Žalovaná vyhodnotila shromážděné materiály a zároveň vycházela ze skutečností sdělených v protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 28. 2. 2019. Žalobce neuvedl takové skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by výkon vyhoštění nemohl být realizován. Jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, nebyly zjištěny. Rovněž nebylo zjištěno, že by žalobci v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o

pobytu cizinců; rovněž žalobce sám nic takového neuvedl. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.

10. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:

11. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“.*
12. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.*
13. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné obrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.*
14. V daném případě soud posuzoval, zda se žalovaná dostatečně vypořádala s eventuální hrozcí vážnou újmu v souladu s § 179 zákona o pobytu cizinců. V žalobci zmíněném usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, je uvedeno: *„Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* V posuzovaném případě bylo se žalobcem vedeno řízení o správním vyhoštění, jež skončilo vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, a následně též den bylo vydáno napadené rozhodnutí. Lze tak konstatovat, že obě rozhodnutí byla vydána v relativně krátkém časovém úseku jednoho dne a obě rozhodnutí tak mají mezi sebou vzájemnou souvislost. Obě rozhodnutí navíc žalovaná vedla pod stejnou spisovou značku, a tedy obě rozhodnutí jsou součástí jednoho spisu týkajícího se žalobce. Téhož dne bylo Ministerstvem vnitra vydáno závazné stanovisko, ev. č. ZS47108, pro potřeby řízení o správním vyhoštění, kde je uvedeno, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné. V závazném stanovisku je doslova uvedeno: *„Správní orgán rozhodující ve věci hodnotil, zda v případě výše jmenovaného*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

existuje důvod pro shledání nemožnosti vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, v platném znění. Vycházel v této souvislosti zejména z jeho výpovědi v rámci řízení o správním vyhoštění ze dne 28. 2. 2019, a to na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti. Konkrétně se seznámil s informací OAMP MV ČR – Vietnam „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 24. 8. 2018, vypracovanou v souladu s Pokyny Evropské unie pro zpracování informací o zemích původu a Zprávou Podpůrného evropského azylového úřadu (EASO) k metodice informací o zemích původu. Tato informace je součástí spisového materiálu ke správnímu řízení o vyhoštění jmenovaného z území České republiky.“ Dále je v závazném stanovisku uvedeno: „Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda cizinci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Po zhodnocení výpovědi cizince o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému cizinci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ve své výpovědi jmenovaný zmínil, že do vlasti se nemíní vrátit, protože by zde rád splatil dlužnou částku. Správní orgán k této námitce cizince konstatuje, že tuto v žádném případě není možné podřadit pod ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.“

15. Před vydáním obou rozhodnutí, tj. rozhodnutí o správním vyhoštění a rozhodnutí o zajištění, byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, což stvrdil svým podpisem. Součástí spisového materiálu a podkladů pro vydání rozhodnutí je výše citované závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Byť bylo závazné stanovisko vydáno pro účely řízení o správním vyhoštění, nelze vyvozovat, že si správní orgán měl vyžádat druhé totožné stanovisko pro účely zajištění cizince. Tento postup by byl zjevně nadbytečný, neboť bylo dostatečně zjištěno, že vycestování žalobce do země původu je z hlediska ochrany lidských práv možné; součástí jednoho spisu je závazné stanovisko o možnosti realizace správního vyhoštění a žalovaná nebyla povinna si opětovně vyžadovat zvláštní stanovisko pro účely zajištění. Námitce žalobce, že žalovaná nevyšla ve svém rozhodnutí se závazného stanoviska Ministerstva vnitra, tak nelze přisvědčit a soud ji shledal nedůvodnou. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvádí, že při svém rozhodování vycházela z nashromážděných materiálů, mezi nimiž je i ono závazné stanovisko Ministerstva vnitra.
16. V souladu s výše uvedeným se soud neztotožnil ani s žalobní námitkou týkající se skutečnosti, že se žalovaná nedostatečně zabývala realizovatelností správního vyhoštění žalobce, neboť tuto posuzovala v souladu s nashromážděnými materiály, mj. i se závazným stanoviskem a tvrzením žalobce v protokolu o podání vysvětlení. Odkazy žalobce na judikaturu soudů jsou pro posouzení oprávněnosti žaloby irelevantní, neboť žalovaná hodnotila realizovatelnost vyhoštění v souladu s jejími požadavky. Za zem, ve které hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, nelze bez další považovat státní zřízení postrádající některé principy demokratického systému. Tím spíše stát, který „nectí politické a ekonomické svobody“, jak tvrdí žalobce Vietnamu. Vždy bude záležet na konkrétních okolnostech v dané zemi. Dosud judikatura v oblasti cizineckého práva (nejen zajištění a vyhoštění, ale i azylu) nedospěla k závěru, že Vietnam obecně, bez vztahu ke konkrétnímu cizinci, je zemí zakládající důvody znemožňující vycestování nebo udělení mezinárodní ochrany (srovnej např. § 14a zákona o azylu).

17. Soud tak neshledal žádné pochybení žalované a neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu jako nedůvodnou tak zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. dubna 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.

soudce